

РЕШЕНИЕ

№ 1175

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **669** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по молба на Т. Б., род. На 13.10.1962г. в [населено място], с искане за отмяна на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2723-16/05.01.2020г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Х.. Заявено е твърдение, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателя счита, че обжалваната заповед е незаконосъобразна и несъобразна с материалната норма по приложение на която е наложена. Отправя искане към съда да постанови решение, с което да отмени процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява. Вместо него се явява процесуален представител, адв. Д. - САК, която поддържа жалбата и моли процесната заповед да бъде отменена.

Ответникът – Полицейски орган в отдел „ПП“ към ОДМВР Х., не се явява и не се представлява.

Представител на СГП , редовно уведомен, не се явява.

По фактите.

От събраните по делото доказателства се установява, че при извършена проверка на 05.01.2020г. на водача Т. В. , живущ в САЩ Ню Д. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, серия АА, № 066669/05.01.2020г. за това, че в ГКПП Капитан А. на платно влизащи в РБългария леки автомобили, управлява личния си лек автомобил Форд Мондео с рег. №OD XQ 1 82, без да е правоспособен водач. Нарушението е квалифицирано по чл. 150 от ЗДвП. На 05.01.2020г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, която се обжалва в настоящото производство.

По делото е представено копие на свидетелство издадено от САЩ, издадено на името на жалбоподателя; Заповед No 272з-906/20.03.2019г. на ОДМВР Х., с която е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5 буква „а“ и т. 6 от ЗДвП длъжностни лица – държавни служители от ОПП при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт, настоящият съдебен състав констатира, че същият е произнесен от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административно производствените правила за неговото издаване и в съответствие с приложимия материален закон. Този извод се налага по следните съображения:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК. Оспореният акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност, съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, който текст предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т.2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед No 272з-906/20.03.2019г. на ОДМВР Х., последния е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.2а от ЗДвП, между които е и издателя на оспорения в настоящото производство акт. Държавните служители от ОП – полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР са определени като структури на МВР осъществяващи контрол по ЗДвП. Съдът констатира, също така, че е спазена предвидената от закона писмена форма и в акта се съдържат изискуемите реквизити по [чл. 59, ал. 2 АПК](#). Процесният акт е издаден след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. С налагането на посочените в акта мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма, поради което тя не е средство за реализиране на правна отговорност, а цели обезпечаване изпълнението на конкретно правно задължение. Заповедта за налагане на ПАМ се налага въз основа на предвидените в закона предпоставки и се регулира от нормите на АПК. Редовно съставеният АУАН се ползва с доказателствена сила относно отразените в съдържанието му правнорелевантни факти, които съставляват основание за прилагане на ПАМ. Доколкото ПАМ се прилага за преустановяване на извършваното и констатирано с АУАН правонарушение, органът

не е длъжен да уведомява нарушителя за възможността за налагането ѝ. Независимо, че двете производства са самостоятелни и се подчиняват на различен правен режим, имат общ правопораждащ факт - извършено нарушение на ЗДвП. При издаване на процесната заповед съдът приема, че е спазена установената от закона форма. В този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС сочи, че е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед издаване на административен акт. В конкретния случай фактически основания се съдържат в Акт за установяване на административното нарушение, който изрично е посочен като основание за издаване на обжалваната заповед. Същият е съставен за установеното нарушение, предявен и връчен на нарушителя на 05.01.2020г. поставил и началото на административното производство по издаване на процесната заповед, поради което не е било необходимо да се изпраща друго уведомление до жалбоподателя по реда на чл. 26, ал.1 от АПК. Съдът приема, че в производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административните производствени правила. В съответствие с разпоредбата на [чл. 61, ал. 1 от АПК](#), акта е съобщен на жалбоподателя, което е удостоверено посредством нарочно изготвена разписка, подписана лично от жалбоподателя.

По приложимото право.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна. Жалбата е подадена срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения.

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, към датата на съставяне на процесния акт, в сила от 03.01.2018г., гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т.4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Съдът намира за установено е, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя, поради което и приема за доказано това обстоятелство предвид цитираната разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

Видно от АУАН, лицето управлявало автомобила е представило шофьорска книжка издадена от САЩ. Следва да се има предвид обстоятелството, че водачът е бил обект на проверка поради това, че служителя от митническата администрация се усъмнил във верността на представения документ, за което паралелно било образувано и наказателно производство по чл.316 от НК. Същото приключило с постановление за прекратяване от 10.01.20г. – 17 от делото, видно от мотивите на което, водачът е притежавал свидетелство за управление, което обстоятелство органа е установил след запитване отправено към компетентните органи в САЩ. Същевременно нито в

ЗППАМ, нито в съставения АУАН са изложени твърдения, че водачът не е представил заверен препис от СУМПС, поради което съдът приема, че такъв е придружавал представеното в хода на проверката СУМПС.

При това положение съдът намира, че ЗППАМ по чл.171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е издадена в нарушение на материалния закон, поради което подлежи на отмяна, а жалбата като основателна следва да бъде уважена.

От жалбоподателя са претендирани разноски поради което такива следва да му се присъдят в размер на 760 лв.

Съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./ решението е окончателно.

Препис от същото да се изпрати на ВАС по адм.д. №1775/20г. във връзка с образуваната частна жалба срещу определението за спиране на допуснатото предварително изпълнение.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. В. , живущ в САЩ Ню Д., род. На 13.10.1962г. - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2723-16/05.01.2020г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Х..

ОСЪЖДА ОДМВР-Х. да заплати на Т. В. , живущ в САЩ Ню Д., род. На 13.10.1962г. сумата от 760 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: